

CONVIETUIREA

dintre musulmani si nemusulmani
in lumina Coranului si Sunnah

E-Da'wah Committee

CONVIETUIREA dintre musulmani si nemusulmani in lumina Coranului si Sunnah

لجنة الدعوة الإلكترونية
E-Da'wah Committee
www.edc.org.kw
جمعية النجاة الخيرية

Comisia de E-Da'wah

www.edc.org.kw
www.islamforchristians.com

© Toate drepturile rezervate 2016. Comisia E-Da'wah

Pentru eventuale adaugiri, comentarii sau intrebari in legatura cu acest material, ne puteti contacta la:

Info@islamforchristians.com

Introducere

Cu adevarat mesajul final al Islamului a fost pogorat locuitorilor pamantului intr-o epoca in care nu erau recunoscute dreptatea, bunatatea si nici conceptele contemporane de libertate, pluralism sau convietuire pasnica. Ca fapt divers, acei ani erau caracterizati de extremism, fanatism si persecutii.

Doar o singura religie, chiar o singura doctrina, era permisa intr-o anumita localitate. Cu greu o tara putea gazdui mai mult de o credinta. Minoritatile nu aveau drepturi astfel incat sa poata avea libertatea credintei. Nu aveau de ales decat sa se adapteze tiraniei, coercitiei si constrangerilor.

Totusi, relatiile musulmanilor cu nemusulmanii s-au bazat pe dreptate si bunatate, desi restul lumii a adoptat aceste valori abia secole mai tarziu. In Coran putem citi:

“Allah porunceste dreptatea, plinirea faptei bune si darnicia fata de rude si El opreste de la desfrau, fapta urata si nelegiuire.

El va indeamna pentru ca voi sa va aduceti aminte.”

(An-Nahl 16:90)

Si, de asemenea, mai putem citi:

“Allah va porunceste sa dati inapoi stapanilor lor lucrurile incredintate, iar daca judecati intre oameni, sa judecati cu dreptate! Cat de minunat este acest lucru la care va povatuieste Allah! Allah este Cel care Aude Totul [si] Cel care Vede Totul!”

(An-Nisaa’ 4:58)

Dumnezeu a poruncit Profetului sau Muhammad sa faca dreptate intre toti oamenii chiar daca ei erau nemusulmani. In contextul poruncii angajamentului in dialog cu Oamenii Scripturii, in special cu evreii si crestini, Profetului Muhammad i s-a poruncit sa faca dreptate intre ei.

In Coran putem citi:

“De aceea, cheama-i tu [pe oameni] si mergi pe calea cea dreapta – asa cum ti s-a poruncit – si nu urma poftelor lor! Si spune: <Cred in toate scripturile pe care le-a trimis Allah! Mi s-a poruncit mie sa judec cu dreptate intre voi. Allah este Domnul nostru

si Domnul vostru. Faptele noastre sunt ale noastre si faptele voastre sunt ale voastre. Nu este cearta intre noi si voi, Allah ne va aduna pe noi, caci la El este intoarcerea!>.”

(Ash-Shura 42:15)

Profetului Muhammad i s-a mai poruncit sa fie drept atunci cand judeca intre nemusulmani. Astfel, putem citi:

“Ei asculta numai de minciuna si sunt lacomi dupa tot ceea ce este oprit. Daca vor veni la tine, atunci ori judeca intre ei ori indeparteaza-te de ei! Daca te vei indeparta de ei, nu-ti vor putea face ei un rau, iar de vei judeca intre ei, atunci judeca dupa dreptate, caci Allah ii iubeste pe cei drepti!”

(Al-Ma'idah 5:42)

Asa cum Profetului Muhammad i s-a poruncit sa fie drept cu nemusulmanii, tot asa li se porunceste si musulmanilor de rand sa fie drepti cu nemusulmanii, indiferent de context. Coranul arata ca dreptatea fata de nemusulmani este par-

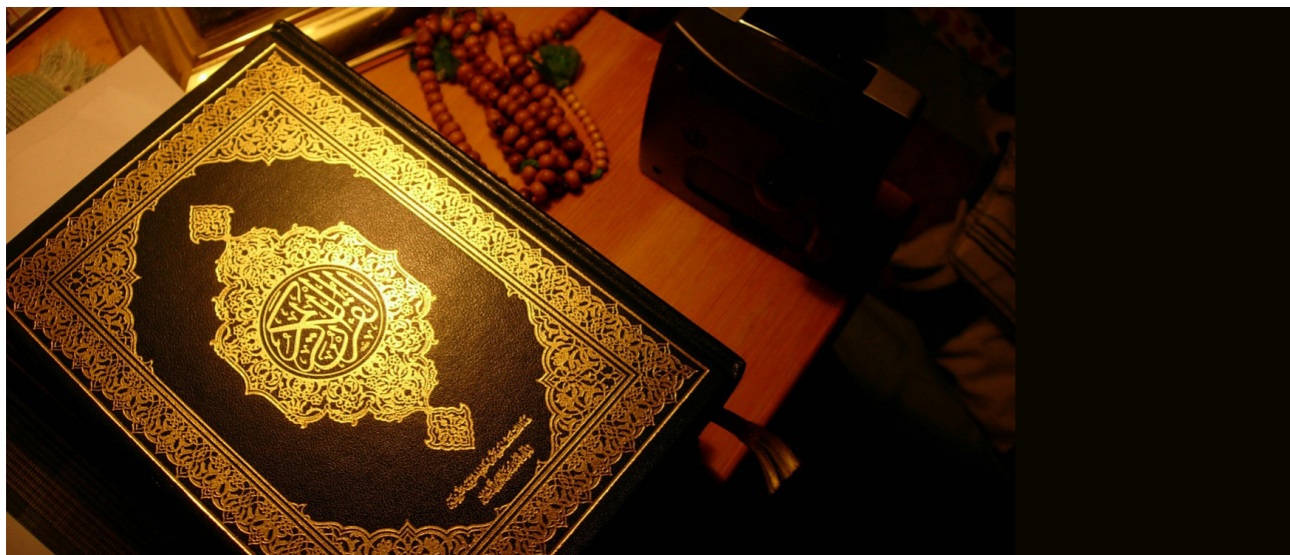
te din dreptatea care trebuie sa caracterizeze credinciosul. In Coran sta scris:

“O, voi cei care credeti! Fiti statornici fata de Allah si martori drepti! Sa nu va impinga ura impotriva unui neam sa nu fiti drepti! Fiti drepti, caci aceasta este mai aproape de evlavie! Si fiti cu frica de Allah, caci Allah este Binestiutor a ceea ce faceti voi!”

(Al-Ma'idah 5:8)

Porunca pentru musulmani nu este limitata la dreptate si corectitudine, dar cuprinde si justete, bunatate. In Coran putem citi:

“Se poate ca Allah sa aduca prietenie intre voi si intre aceia pe care voi i-ati tinut ca dusmani, caci Allah este Atotputernic si Allah este Iertator, Indurator.

Allah nu va opreste sa faceti bine acelora care nu au luptat impotriva voastra, din pricina religiei, si nu v-au alungat din caminele voastre, [ba din contra] sa fiti foarte buni si drepti, caci Allah ii iubeste pe cei drepti.”

(Al-Mumtahana 60:7-8)

De fapt, nu exista nicio diferenta intre purtarea cu bunatate si dreptate cu nemusulmanii aflatii in interiorul societatiilor musulmane sau in exteriorul acestora.

Convietuirea dintre musulmani si nemusulmani in cadrul societatiilor musulmane

Exista diferite forme de manifestare a dreptatii si bunatatii fata de nemusulmanii aflatii in interiorul societatiilor musulmane. Una dintre aceste forme este asigurarea securitatii lor. Astfel, Profetul Muhammad a interzis uciderea vreunui mu'ahad (persoana care beneficiaza de protectia musulmanilor):

'Abdullah ibn 'Amr a relatat ca Profetul a spus: "Cel care ucide un mu'ahad nu va putea simti mirosul Paradisului, desi mirosul acestuia poate fi simtit de la o distanta de patruzeci de ani (departare)." (Al-Bukhari)

O alta forma de manifestare a dreptatii si bunatatii fata de nemusulmani este garantarea libertatii lor religioase si interzicerea oricarei forme de constrangere pentru aderarea lor la Islam.

Despre aceasta sta scris in Coran:

"Nu este cu putinta silirea la credinta! Razvedita este deosebirea dintre calea cea dreapta si ratacire (...)"

(Al-Baqarah 2:256)

O alta forma de manifestare a dreptatii si bunatatii fata de nemusulmani este apararea si protejarea lor, purtandu-ne cu clementa.

Amr ibn Maymoun a relatat ca 'Umar (dupa ce fusese injunghiat), l-a instruit (pe cel care avea sa ii fie successor) spunand: "li poruncesc (noului calif) sa aiba grija de acei nemusulmani care se afla sub protectia lui Allah si a Trimisului Sau, sa respecte conventia asupra careia am cazut de accord cu ei, sa lupte in numele lor (pentru a le asigura securitatea) si sa nu le calculeze darile astfel incat acestea sa le intreaca posibilitatile."

(Al-Bukhari)

Formele de manifestare a dreptatii si bunatatii fata de nemusulmani includ, de asemenea, si pastrarea demnitatii lor umane. Qais ibn Sa'd a relatat: "Un cortegiu funerar trecea pe langa Trimisul lui Allah (pacea si binecuvantarea fie asupra lui!), iar el s-a ridicat. Atunci cineva i-a spus: <Este un evreu.> Profetul a replicat retoric: <Oare nu este si el un suflet?>."

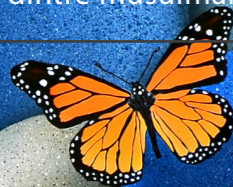
(Al-Bukhari)

O alta forma de manifestare a dreptatii si bunatatii fata de nemusulmani este garantarea libertatii lor religioase si interzicerea oricarei forme de constrangere pentru aderarea lor la Islam.

Despre aceasta sta scris in Coran:

"Nu este cu putinta silirea la credinta! Razvedita este deosebirea dintre calea cea dreapta si ratacire (...)"

(Al-Baqarah 2:256)

De asemenea, mai putem citi:

“Si de-ar fi voit Domnul tau, toti cei de pe pamant ar fi crezut laolalta! Si oare tu ii silesti pe oameni ca sa fie credinciosi?”

(Yunus 10:99)

Mai putem citi:

“Spune: <Adevarul vine de la Domnul vostru! Cine voieste sa creada si cine voieste sa nu creada!>”

(Al-Kahf 18:29)

Ca o forma de dreptate si bunatate fata de nemusulmani, musulmanilor li se porunceste sa respecte alte religii si credinte, astfel incat si nemusulmanii vor fi mai probabil respectuosi fata de Islam si musulmani. Cu adevarat, Islamul interzice jignirea nemusulmanilor sau a falselor zeitati pe care acestia le adora. In Coran putem citi:

“Nu-i ocarati pe aceia care sunt invocati afara de Allah, ca sa nu-L ocarasca ei pe Allah, intru dusmanie si nepricepere!”

(An'am 6:108)

Mai mult decat atat, politetea si curtoazia in dialogul legat de teme religioase constituie, de asemenea, o forma de manifestare a dreptatii si bunatatii fata de nemusulmani:

Coranul spune urmatoarele in legatura cu aceasta:

“Nu discutati cu oamenii Cartii decat in felul cel mai frumos, afara de aceia dintre ei care sunt nelegiuti [cu voi]! Si spuneti: <Noi credem in ceea ce ni s-a trimis noua si vi s-a transmis voua! Domnul nostru si Domnul vostru este unul singur si noi Lui ii suntem supusi [musulmani]>.”

(Al-Ankabut 29:46)

De asemenea citim:

“Cheama la calea Domnului tau cu intelepciune si buna indemnare si discuta cu ei cum e mai frumos! Domnul tau este mai bine stiutor al acelora care s-au abatut de la calea Sa si El este mai bine stiutor al celor care sunt bine calauziti.”

(An-Nahl 16:125)

Amestecarea si socializarea cu nemusulmanii, mai ales cu evreii si crestinii, este recomandata musulmanilor.

Acestora li se permite sa manance din mancarea nemusulmanilor, dar si invers. De asemenea, barbatilor musulmani li se permite sa se casatoreasca cu femei din Neamul Scripturii. In Coran putem citi:

“<Astazi va sunt ingaduite voua cele bune. Mancarea celor carora li s-a daruit Scriptura va este ingaduita si voua, iar mancarea voastra le este ingaduita si lor. [Va sunt ingaduite] femeile virtuose, dreptcredincioase, dar si femeile virtuose ale acelora carora le-a fost daruita Scriptura inaintea voastra, daca le dati zestrea, cu contracte de casatorie, fara sa preacurviti si fara sa le luati de tiitoare.> Cel care se leapada de credinta, faptele lui sunt in desert, iar in Lumea de Apoi se va afla printre cei pierduti.”

Convietuirea dintre musulmani si nemusulmani in afara lumii musulmane

In sectiunea precedenta am aratat cum ar trebui sa convietuiasca musulmanii cu nemusulmanii in interiorul lumii musulmane. In sectiunea de fata vom vedea cum ar trebui sa relationeze tarile musulmane cu tarile nemusulmane. Vom vedea cum relatiile tarilor musulmane cu tarile nemusulmane ar trebui sa fie bazate pe pace, pe lipsa uneltirilor, pe buna vecinatate si cum, in caz de conflict

armat, acesta are un cod etic aparte in Islam, la care musulmanii sunt nevoiti sa adere. Haideti sa descoperim cum Islamul este unic in relatiile de toleranta pe care le prescrie intre musulmani si nemusulmani. Exista cateva forme de manifestare a dreptatii si bunatatii fata de nemusulmani in afara lumii islamice. Prima si cea mai remarcabila dintre acestea presupune pacea si lipsa raului cu exceptia situatiilor in care este vorba de respingerea agresiunii. Astfel, citim:

“Iar daca ei vor inclina catre impacare, inclina si tu catre ea. Si increde-te in Allah, caci El este Cel Care Aude Totul [si] Atoatestiutor.”
(Al-Anfal 8:61)

Mai citim:

“Afara de aceia care se unesc la un neam cu care voi aveti un legamant sau vin la voi cu piepturile prea stranse pentru ca sa mai lupte impotriva voastra sau ca sa mai lupte impotriva neamului lor. De-ar fi voit Allah, le-ar fi dat putere asupra voastra atunci cand s-ar fi razboit cu voi. Dar daca se departeaza ei de voi si nu lupta impotriva voastra si va arata supunere, Allah nu va mai da voua cale impotriva lor.”

(An-Nisa' 4:90)

Si mai citim:

“Luptati pe calea lui Allah impotriva acelora care se lupta cu voi, dar nu incepeti voi lupta, caci Allah nu-i iubeste pe cei care incep lupte!”

(Al-Baqarah 2:190)

Obligatia musulmanilor de a fi drepti fata de nemusulmani este la fel de ferma si in timp de razboi. Pentru musulmani, razboaiele nu justifica nedreptatea, opresiunea si abuzurile. Conform conceptului Islamic, razboiul este doar o stare in care musulmanii trebuie sa poarte si sa foloseasca arme in scopul auto-apararii lor, atat in interiorul, cat si in afara lumii musulmane.

Asadar, lupta in razboaie manifesta norme de comportament anume care asigura dreptatea fata de nemusulmani. Astfel de norme implica interzicerea uciderii femeilor si copiilor. 'Abdullah ibn 'Umar a relatat

ca o femeie a fost gasita ucisa intr-una dintre expeditiile Profetului. El a condamnat uciderea femeilor si a copiilor.
(Al-Bukhari)

Normele despre care vorbeam mai devreme includ interzicerea pradarii si mutilarii cadavrelor. Abdullah bin Yazid Al-Ansari a relatat: "Profetul a interzis pradarea si mutilarea."
(Al-Bukhari)

Normele mentionate mai sus includ interzicerea perfidiei si chemarea la credinta in Dumnezeu si a Trimisului Sau. Se relateaza de la Sulaiman bin Buraida prin tatal sau ca atunci cand Trimisul lui Allah numea pe careva lider al unei armate sau detasament, l-ar fi sfatuit in mod special sa se teama de Allah si sa fie bun cu musulmanii care sunt cu el. El spunea: Lupta in numele lui Allah si pe calea lui Allah. Lupta impotriva celor care il tagaduiesc pe

Dumnezeu. Fa o cucerire, dar nu prada, nu incalca intelegerea, nu mutila trupurile celor morti, nu omori copii! Cand iti intalnesti dusmanii politeisti, invita-i sa dea curs la trei actiuni. Daca raspund la vreuna dintre acestea tu accepta si abtine-te de la a le face vreun rau. Invita-i sa accepte Islamul; daca iti raspund, accepta acest fapt de la ei si nu mai lupta impotriva lor. Apoi invita-i sa emigreze din pamanturile lor pe teritoriul celor care au imigrat si spune-le ca, daca vor face acest lucru, vor beneficia de toate privilegiile si obligatiile celor care au imigrat. Daca refuza sa emigreze, spune-le ca vor avea statutul musulmanilor beduini si ca vor fi sub autoritatea lui Allah precum alti musulmani, insa nu vor avea parte din prazile de razboi sau fai' cu exceptia datilor in care ei lupta alaturi de musulmani. Daca refuza sa accepte Islamul, solicita de la ei Jizya. Daca accepta sa plateasca jizya, primeste de la ei si ia-ti mainile de pe ei. Daca re-

fuza sa plateasca jizya, cere ajutorul lui Allah si lupta impotriva lor. Atunci cand asediati o fortareata, iar cei asediati apeleaza la tine pentru protectia in numele lui Allah si a Profetului Sau, nu le-o acorda pe cea a lui Allah si a Profetului Sau, dar acorda-le-o pe a ta si a companionilor tai pentru ca este un pacat mai mic incalcarea ei decat violarea garantiei in numele lui Allah si a Profetului Sau. Atunci cand ataci o cetate, iar cel atacat vrea sa ii lasi sa iasa in acord cu porunca lui Allah, nu face acest lucru in numele poruncii Lui, ci drept urmare a poruncii tale, pentru ca nu stii daca vei putea sau nu sa implinesti fagaduinta lui Allah cu privire la ei.

(Muslim)

Profetul Muhammad a subliniat interzicerea inselatoriei si tradarii. Amr ibn Al-Hamiq a relatat ca Trimisul lui Allah a spus: "Oricine este cel care ofera cuiva securitate si mai apoi il omoara, ma dezic de el, chiar daca cel omorat este un necredincios."

(Consemnat de Al-Bukhari in At-Tarikh si de At-Tabarani in Al-Mu'jam As-Saghir)

Normele mentionate mai sus includ interzicerea oricarui atac asupra lacasurilor de cult. Profetul Muhammad a interzis atacarea lacasurilor de adorare, in mod special a manastirilor sau a credinciosilor din ele. Ibn 'Abbas a relatat ca daca Profetul Muhammad expedia o armata, ii instruia astfel: "Mergeti in numele lui Dumnezeu sa luptati pentru cauza lui Dumnezeu impotriva celor care nu cred in Dumnezeu, dar nu va purtati perfid si neonest, nu mutilati, nu ucideti copii sau sihaştri."

(Consemnat de Imamul Ahmad)

Directivile de a proteja si a nu ataca lacasurile de adorare si credinciosii din ele au ramas pana dupa moartea Profetului Muhammad, in special in timpul califatelor celor patru califi drept-calauziti.

La trimiterea lui Usamah ibn Zayd la conducerea unei armate in Levant, Abu Bakr As-Siddiq, primul calif al musulmanilor, l-a instruit astfel: "... nu omorati vreun copil, vreun batran sau vreo femeie! Nu doborati si nu ardeti palmierii! Nu taiati vreun pom fructifer! Nu sacrificati vreo mioara, vita sau vreo camila decat pentru a manca. Vei trece pe langa oameni retrasi in sihastrie; lasa-i sa ramana izolati pentru ce au intentionat."

(Ibn 'Asakir 50/2)

Normele de razboi includ, de asemenea, aderarea la tratate si evitarea luptei cu exceptia declaratiei de razboi si abrogarea tratatului concluzionat deja in cazul unei temeri de tradare. In legatura cu aceasta, sta scris in Coran:

"Iar daca tu vreodata te temi de hainie din partea unui neam, rupe intelegerea cu ei intocmai asa, caci Allah nu-i iubeste pe cei haini."

(Al-Anfal 8:58)

In Coran mai putem citi:

"Afara de acei politeisti cu care ati incheiat legamant si care nu v-au lipsit pe voi de nimic si nu au sprijinit pe nimeni [in lupta] impotriva voastra! Tineti legamantul incheiat cu ei pana la termenul asupra caruia v-ati invoit cu ei! Allah ii iubeste pe cei care au frica."

(At-Tawbah 9:4)

Sulaym ibn 'Amir, un barbat din Himyar, a relatat: "Exista o conventie intre Mu'awiyah si bizantini atunci cand el inainta catre tara lor; cand conventia a luat sfarsit, el i-a atacat. Un barbat a venit pe un cal sau cal de ham spunand: <Allah este Cel mai Mare, Allah este Cel mai Mare! Sa fie credinta si nu tradare!> Cand s-au uitat la el au vazut ca era 'Amr ibn Abasah. Mu'awiyah a trimis dupa el si l-au intrebat in legatura cu aceasta intamplare. El a raspuns: <L-am auzit pe Trimisul lui Allah spunand: 'Cand cineva are o conventie cu niste oameni, el nu trebuie sa o intareasca sau sa o slabeasca pana ce termenul ei se finalizeaza sau daca el o finalizeaza in acord cu ei (pentru a face ambele parti egale).> Drept urmare Mu'awiyah s-a intors."

(Abu Dawud)

Referinte:

Coranul cel Nobil

Sahih Al-Bukhari

Sahih Muslim

Musnad Ahmad

Sunan Abu Dawud

At-Tarikh, de Al-Bukhari

Al-Mu'jam As-Saghir, de At-Tabarani

www.edc.org.kw
www.islam.com.kw

EDCKUWAIT

EDCKWT

EDCKWT

EDCKWT

+EDCORGKW